

Sygn. akt I C 85/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Lidia Staśkiewicz

Protokolant: Agata Dauksza

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2018 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa **Ł. B.**

przeciwko **TUZ Towarzystwu (...) w W.**

o zapłatę

I. umarza postępowanie w zakresie kwoty **14.598,44 zł** (czternaście tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt osiem złotych, 44/100);

II. zasądza od pozwanego TUZ Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda Ł. B. kwotę **12.608,82 zł** (dwanaście tysięcy sześćset osiem złotych, 82/100) z odsetkami:

a. ustawowymi od dnia 16.09.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia 28.04.2016 r. liczonymi od kwoty **20.818,22 zł**;

b. ustawowymi za opóźnienie od dnia 30.04.2016 r. do dnia zapłaty liczonymi od kwoty **12.608,82 zł**

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego TUZ Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda Ł. B. kwotę **6.471,92 zł** (sześć tysięcy czterysta siedemdziesiąt jeden złotych, 92/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od powoda Ł. B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę **115,20 zł** (sto piętnaście złotych, 20/100) tytułem części wydatków pokrytych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa;

V. nakazuje pobrać od pozwanego TUZ Towarzystwa (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę **1.164,80 zł** (tysiąc sto sześćdziesiąt cztery złote, 80/100) tytułem części wydatków pokrytych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 85/16

UZASADNIENIE

Powód Ł. B. pozwem z dnia 12 stycznia 2016 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego **TUZ Towarzystwo (...) w W.** kwoty **29.887,95 zł** wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 września 2015 r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powód podał, że stanowiący jego własność samochód osobowy marki M. (...), K. (...) ((...)) 500/550 4 (...), (...) uległ uszkodzeniom w wyniku kolizji drogowej z dnia 3 lipca 2015 r., zaś sprawca kolizji ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Pozwany na podstawie sporządzonej kalkulacji ustalił koszty naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 57.300,74 zł i taką kwotę wypłacił powodowi tytułem odszkodowania. Powód nie zgadzając się z decyzją pozwanego zwrócił się do rzeczoznawcy samochodowego o dokonanie oględzin samochodu i rzeczywistą wycenę kosztów naprawy pojazdu. Rzeczoznawca ustalił koszty niezbędne do przywrócenia samochodu powoda do stanu sprzed szkody na kwotę 87.188,69 zł.

Pismem procesowym z dnia 12 stycznia 2016 r. (k. 45) powód cofnął pozew w części, tj. co do kwoty 6.389,04 zł wobec dokonania przez pozwanego w dniu 11 stycznia 2016 r., wpłaty tej kwoty na rachunek bankowy powoda. W pozostałym zakresie powód podtrzymał żądanie pozwu. Jednocześnie powód wskazał, że o dokonanej przez pozwaną płatności dowiedział się dopiero w dniu 12 stycznia 2016 r. po złożeniu pozwu w sprawie. W tym bowiem dniu środki zostały zaewidencjonowane na rachunku bankowym powoda.

Pozwany TUZ Towarzystwo (...) w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Nie kwestionując faktu uszkodzenia samochodu powoda, ani nie negując, że z tytułu umowy OC zawartej ze sprawcą zdarzenia zobowiązany jest do naprawienia powstałej szkody, pozwany podniósł, iż wypłacona kwota odszkodowania w wysokości 63.689,78 zł pozwala na przywrócenie pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji i wypłacone powodowi odszkodowanie w pełni zrekompensowało szkodę w pojeździe na skutek zdarzenia z dnia 3 lipca 2015 r. Podniósł również, iż powód nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność, iż poniósł koszty w żądanej wysokości. Wskazał, iż opinia prywatnego rzeczoznawcy nie może stanowić dowodu w sprawie, bowiem jest to dokument prywatny, który stanowi jedynie dowód tego, że osoba która ją podpisała wyraziła zawarty w niej pogląd.

Pismem procesowym z dnia 16 maja 2016 r. (k. 70) powód cofnął pozew w części, tj. co do kwoty 8.209,40 zł wobec dokonania przez pozwanego częściowej wypłaty odszkodowania w dniu 29 kwietnia 2016 r. oraz wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 15.289,51 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 kwietnia 2016 r. oraz odsetek od kwoty 23.498,91 zł od dnia 16 września 2015 r. do dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 lipca 2015 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...), K. (...) ((...)) 500/550 4 (...), o nr rej. (...) należący do Ł. B. oraz w 49/100 do (...) Bank S.A. z siedzibą w W.. Sprawca kolizji był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w TUZ Towarzystwo (...) z siedzibą w W..

Bezsporne, nadto dowód: umowa przelewu wierzytelności – k. 44.

Powód zgłosił w TUZ Towarzystwo (...) szkodę komunikacyjną z ubezpieczenia OC w dniu 6 lipca 2015 r. Ubezpieczyciel, po przeprowadzeniu oględzin, sporządził kosztorys wysokości szkody w pojeździe, ustalając koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody na kwotę 57.300,74 zł brutto.

Bezsporne, nadto dowód: zaświadczenie – k. 19, potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia szkody – k. 20, protokół oględzin pojazdu – k. 21-22, kalkulacja naprawy – k. 23-31.

Decyzją z dnia 23 września 2015 r. ubezpieczyciel przyznał Ł. B. odszkodowanie w wysokości 25.000 zł tytułem zaliczki, ze wskazaniem iż pozostała część odszkodowania zostanie wypłacona po okazaniu naprawionego pojazdu do oględzin. Decyzją z dnia 2 listopada 2015 r. ubezpieczyciel przyznał Ł. B. odszkodowanie w wysokości 32.300,74 zł. Odszkodowanie zostało poszkodowanemu wypłacone. Ł. B. odwołał się od powyższych decyzji. W odpowiedzi ubezpieczyciel podtrzymał decyzję, wskazując iż wypłacone odszkodowanie stanowi odpowiednią sumę pieniężną, zaś

żądanie wyższej kwoty odszkodowania może być rozpatrzone po przedłożeniu faktur, z których wynikać będzie, iż poniesione na naprawę wydatki przekroczyły kwotę odszkodowania wypłaconą przez ubezpieczyciela.

Bezsporne, nadto dowód: decyzja z dnia 23.09.2015 r. – k. 32, decyzja z dnia 02.11.2015 r. – k. 33, korespondencja e-mail – k. 34-35.

Umową przelewu wierzytelności z dnia 25 listopada 2015 r. (...) Bank S.A. w W. przelał na Ł. B. wszelkie prawa posiadane w związku z zawarciem umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie, wynikające ze zdarzenia ubezpieczeniowego, tj. szkody komunikacyjnej OC nr (...) z dnia 3 lipca 2015 r., a w szczególności prawo do dochodzenia roszczeń na drodze sądowej od TUZ Towarzystwo (...) z tytułu szkody z dnia 3 lipca 2015 r.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności – k. 44.

Ł. B. zlecił sporządzenie kosztorysu naprawy uszkodzonego pojazdu rzeczoznawcy I. S., który wycenił koszt naprawy na kwotę 87.188,69 zł.

Dowód: kalkulacja naprawy nr (...) – k. 36-43.

Pojazd marki M. (...), K. (...) ((...)) 500/550 4 (...), o nr rej. (...) został naprawiony przy użyciu części nowych i zregenerowanych.

Dowód: zeznania świadka H. B. – k. 118.

Koszt przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody z dnia 3 lipca 2015 r. oszacowany zgodnie z zaleceniami producenta, ze średnią stawką roboczogodzin dla zakładów naprawczych branży motoryzacyjnej regionu (...) w 2015 r., przy uwzględnieniu rzeczywistego zakresu uszkodzeń pojazdu i przy wykorzystaniu oryginalnych części zamiennych wynosi 68.706,00 zł netto, 84.508 zł brutto.

Wartość rynkowa pojazdu z dnia szkody w stanie nieuszkodzonym wynosi 172.300 zł.

Dowód: opinia pisemna biegłego sądowego W. B. – k. 125-159, opinia uzupełniająca – k. 185-205, protokół oględzin pojazdu z dnia 09.07.2015 r. – k. 172-172v, protokół oględzin pojazdu z dnia 10.08.2015 r. – k. 173-174.

Pojazd marki M. (...), K. (...) ((...)) 500/550 4 (...), o nr rej. (...) został wyprodukowany i po raz pierwszy zarejestrowany w 2012 r. W dacie szkody był pojazdem 3-letnim.

Bezsporne.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w przeważającej części.

W niniejszej sprawie powód dochodził uzupełniającego odszkodowania za szkodę majątkową w postaci uszkodzenia pojazdu marki M. (...) 4 (...) o nr rej. (...), jakiej doznał w wyniku wypadku z dnia 3 lipca 2015 r.

Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie co do zasady, kwestionując dochodzone przez powoda roszczenie co do wysokości. Przedmiotem rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie było zatem w istocie ustalenie wysokości należnego powodowi odszkodowania.

Przystępując do oceny poruszanych w niniejszym postępowaniu kwestii należało w pierwszej kolejności zważyć, iż stosownie do treści art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odpowiada co do zasady ogólnej konstrukcji z art. 822 kc i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013, poz. 392 z późn. zm.). W ustawie tej postanowiono, że odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Sąd zważył także, że wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art. 363 k.c. Określenie pojęć „szkody” i „odszkodowania” w razie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za szkody wyrządzone ruchem pojazdów mechanicznych, następuje na gruncie kodeksu cywilnego, bowiem zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu ponosi co do zasady odpowiedzialność w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody.

Zgodnie z przepisem art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do naprawienia szkody ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynika szkoda, co oznacza, że zakres jego odpowiedzialności wyznaczają granice tzw. adekwatnego (normalnego, typowego) związku przyczynowego między zdarzeniem wyrządzającym szkodę a samą szkodą. W myśl przepisu art. 361 § 2 k.c., statuującego zasadę kompensacyjnego charakteru odszkodowania, w tychże granicach naprawienie szkody obejmuje straty, które poniósł poszkodowany oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone.

Dla spełnienia swej roli wysokość odszkodowania powinna pokrywać wszelkie celowe i uzasadnione ekonomicznie wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Do wydatków spełniających te kryteria zaliczone zostały koszty nowych części zamiennych, niezbędnych do naprawy pojazdu (por. uchwała w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112).

Podkreślenia wymaga fakt, iż dla ustalenia wysokości odszkodowania i jego wypłaty irrelevantnym jest fakt, czy poszkodowany w rzeczywistości dokonał naprawy. Utrwalony w orzecznictwie jest pogląd przesądzający o tym, iż szkoda do której naprawienia zobowiązany jest sprawca, istnieje niezależnie od dokonania naprawy (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 maja 2012 r., V CKN 1273/00, LEX 55515).

Ustalając w niniejszej sprawie koszt przywrócenia auta powoda do stanu sprzed kolizji Sąd oparł się na dowodzie z pisemnych opinii biegłego W. B., który oszacował ten koszt początkowo na kwotę **76.571 zł brutto** (według cen części oryginalnych) i na kwotę **74.399,00 zł brutto** (według cen alternatywnych części zamiennych klasy Q). Ustosunkowując się do zarzutów strony powodowej do opinii i biorąc pod uwagę przedłożony przez powoda protokół oględzin pojazdu z dnia 10.08.2015 r. biegły w opinii uzupełniającej ustalił koszt naprawy pojazdu na kwotę **84.508 zł brutto** (według cen części oryginalnych) i na kwotę **81.340,00 zł brutto** (według cen alternatywnych części zamiennych klasy Q).

Analiza treści opinii biegłego pozwalała na uznanie, że są one wyczerpujące, rzetelne i wiarygodne. Biegły w sposób przekonujący uzasadnił swoje stanowisko wskazując przeprowadzone czynności i przesłanki, na których się oparł. Proces dochodzenia biegłego do wniosków stanowiących konkluzję opinii był przedstawiony w sposób logiczny i nie budzący wątpliwości Sądu.

Sąd orzekając w niniejszej sprawie ustalił koszt naprawy pojazdu według wariantu z użyciem cen oryginalnych części zamiennych.

W tym miejscu należy wskazać, że wątpliwości, czy nowe części zamienne powinny być oryginalnymi częściami zamiennymi sygnowanymi logo producenta, przesądził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012 r. (III CZP 85/11, LEX nr 1218190), w którym stwierdził, że w przypadku uszkodzenia tych części pojazdu, które przed uszkodzeniem były częściami oryginalnymi sygnowanymi logo producenta, należy uwzględniać ceny nowych części oryginalnych. Zaprezentowane stanowisko Sądu Najwyższego zasługuje na pełną aprobatę. Punktem wyjścia przy ocenie wysokości odszkodowania powinny być ceny nowych części zamiennych sygnowanych logo producenta. Takie bowiem części co do zasady zapewniają przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, to znaczy do takiego stanu, w którym pod względem użytkowym, estetycznym i technicznym pojazd będzie zaspokajał potrzeby poszkodowanego. Jeśli zaś ubezpieczyciel chciałby podważyć wysokość tak ustalonego odszkodowania, wykazując przykładowo, że ze względu na wiek pojazdu lub jego stan sprzed szkody, odszkodowanie to będzie zawyżone, powinien to wykazać, w tym bowiem zakresie to na nim spoczywa ciężar dowodowy. Dopiero wówczas przy ocenie sposobu obliczania wysokości odszkodowania należy brać pod uwagę, jakie części znajdowały się w pojeździe przed uszkodzeniem, czy były wcześniej naprawiane lub wymieniane, jak długo były eksploatowane oraz jaki jest wiek pojazdu. Zwiększenie wartości rzeczy (samochodu) po naprawie można by uwzględnić tylko wówczas, gdyby chodziło o wykonanie napraw takich uszkodzeń, które istniały przed wypadkiem, albo ulepszeń w stosunku do stanu przed wypadkiem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1980 r., III CRN 223/80, LEX nr 2641, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 r., I KKN 1466/99, LEX nr 55243).

W niniejszej sprawie uszkodzony pojazd był w dacie kolizji pojazdem niemalże nowym (3-letnim). Jego wartość w dacie szkody w stanie nieuszkodzonym biegły oszacował na kwotę 172.300 zł. Strona pozwana nie wykazała przy tym, aby części uszkodzone w kolizji z dnia 03 lipca 2015 r. były częściami nieoryginalnymi bądź wcześniej naprawianymi, stąd przy obliczaniu należnego powodowi odszkodowania wzięto pod uwagę ceny nowych części oryginalnych.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd przyjął, że koszt naprawienia auta powoda wynosił **84.508 zł brutto**.

W zakresie łącznej kwoty 14.598,44 zł powód cofnął powództwo wskazując, że pozwany w dniu 11 stycznia 2016 r. wypłacił kwotę 6.389,04 zł, a w dniu 29 kwietnia 2016 r. – kwotę 8.209,40 zł. Z uwagi na skuteczne cofnięcie pozwu, Sąd umorzył postępowanie w zakresie powyższej kwoty, o czym orzekł w pkt I wyroku na podstawie art. 355 § 1 kpc.

Pomniejszając kwotę należnego odszkodowania (tj. 84.508 zł) o kwotę 71.899,18 zł z tytułu już wypłaconego przez pozwanego odszkodowania (57.300,74 zł + 6.389,04 zł + 8.209,40 zł), powodowi należała się kwota **12.608,82 zł**, taką też kwotę Sąd zasądził w punkcie II sentencji wyroku.

O odsetkach za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, a także art. 817 § 1 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którymi zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W niniejszej sprawie powód zgłosił w TUZ Towarzystwo (...) szkodę komunikacyjną z ubezpieczenia OC w dniu 6 lipca 2015 r. 30-dniowym termin na wypłatę odszkodowania upływał zatem 05 sierpnia 2015 r.

Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda odsetki ustawowe od dnia 16.09.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. i ustawowe za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia 28.04.2016 r. (tj. do dnia poprzedzającego dzień wpłaty kwoty 8.209,40 zł) liczone od kwoty 20.818,22 zł (84.508 zł – 57.300,74 zł – 6.389,04 zł) oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 30.04.2016 r. do dnia zapłaty liczone od zasądzonej kwoty 12.608,82 zł.

Ze względu na zmianę brzmienia przepisu art. 481 § 2 k.c., wprowadzonego z dniem 1 stycznia 2016 roku ustawą z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830), do dnia 31 grudnia 2015 roku Sąd zasądził odsetki ustawowe, zgodnie przepisem art. 481 § 2 k.c. w poprzednio obowiązującym kształcie, natomiast od dnia 1 stycznia

2016 roku do dnia zapłaty Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 roku (art. 56 ustawy o zmianie ustawy o terminach zapłaty).

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jako nieuzasadnione, o czym orzekł w pkt III wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w pkt IV wyroku na podstawie art. 100 kpc, zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.

Powód wnosił pierwotnie o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kwoty 29.887,95 zł. Uwzględniając zasądzoną na rzecz powoda kwotę 12.608,82 zł oraz dwie wpłaty dokonane przez pozwanego (6.389,04 zł w dniu 11.01.2016 r. i 8.209,40 zł w dniu 29.04.2016 r.), powód wygrał spór w zakresie kwoty 27.207,26 zł, tj. w 91%.

W tym miejscu należy wskazać, że pozew został wniesiony w dniu 12 stycznia 2016 r. o godz. 8.20, ale o dokonanej przez pozwaną wpłacie kwoty 6.389,04 zł w dniu 11 stycznia 2016 r. powód dowiedział się dopiero w dniu 12 stycznia 2016 r. po złożeniu pozwu w sprawie. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że wytoczenie powództwa o tę kwotę było uzasadnione, a koszty powoda z tym związane należy uznać za celowe.

Koszty poniesione przez powoda w sprawie kształtują się następująco:

- opłata od pozwu w wysokości 1.495 zł,
- wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym w kwocie 4.800 zł – na podstawie obowiązującego w dacie wniesienia pozwu § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 j.t., dalej: rozporządzenie);
- 17 zł – koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa;
- 800 zł – wydatkowana w całości zaliczka na opinię biegłego

Łącznie koszty procesu poniesione przez powoda wyniosły 7.112 zł.

Pozwany nie poniósł kosztów w sprawie.

Skoro powód wygrał spór w 91% to pozwany winien zwrócić mu koszty procesu w kwocie **6.471,92 zł**.

Skarb Państwa poniósł tymczasowe koszty sądowe w sprawie w łącznej kwocie 1.280 zł. Na kwotę tą złożyła się część wynagrodzenia biegłego sądowego nie mająca pokrycia w zaliczce uiszczony przez powoda.

Zgodnie z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2016, poz. 623 ze zm.) w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113. Zgodnie zaś z art. 113 ust. 1 kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Zgodnie z wynikiem sprawy pozwany winien pokryć 91 % wydatków poniesionych przez Skarb Państwa, zaś powód 9 % tych wydatków.

Dlatego, też na podstawie wskazanych przepisów Sąd w pkt V i VI sentencji wyroku, zgodnie z wynikiem procesu, nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa od powoda kwotę **115,20 zł**, zaś od pozwanego kwotę **1.164,80 zł** tytułem zwrotu kosztów sądowych pokrytych tymczasowo ze Skarbu Państwa.